

อภิปรายของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้อาจจะไม่สมบูรณ์ เนื่องจากตัวประกอบบางประการ เช่น ความเชื่อถือได้ของคำตอบ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเข้าใจในแบบสอบถาม ความตั้งใจ และความตั้งใจของครูในการตอบแบบสอบถาม อีกทั้งเวลาที่ใช้ในการสำรวจมีน้อย และผู้วิจัยยังไม่เคยมีประสบการณ์ในการวิจัยมาก่อน อย่างไรก็ตามก็คิดว่า การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้วิธีการที่มีระเบียบและ พยายามความระมัดระวัง

ผู้วิจัยจะอภิปรายข้อมูลที่ได้อีกตามลำดับดังนี้ คือ

- 4.1 จากแบบสอบถาม ครูที่ใช้เป็นตัวแทนประชากรได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี คือคิดเป็นร้อยละ 87.87
- 4.2 จากการสัมภาษณ์ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่าง ๆ 14 โรงเรียน
- 4.3 จากตัวอย่างข้อสอบ

4.1 ผลการวิจัยจากแบบสอบถาม ผู้เขียนจะกล่าวเป็นข้อ ๆ เริ่มจากข้อที่เปอร์เซ็นต์มากที่สุดตามที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 1 ปรากฏว่าปัญหาที่มีเปอร์เซ็นต์มากที่สุด คือ ร้อยละ 68.57 คือ

4.1.1 ข้อที่ว่าครูพยายามที่จะทดสอบครอบคลุมทักษะและความสามารถทุกอย่างของนักเรียนไว้ในการทดสอบแต่ละครั้ง

สำหรับข้อนี้เป็นปัญหานั้น เพราะครูส่วนมากมักเข้าใจผิดว่าเป็นการถูกต้องแล้ว ที่จะพยายามทดสอบให้ครอบคลุมทักษะ และความสามารถทุกอย่างของนักเรียนในการทดสอบแต่ละครั้ง แต่ความจริงแล้วเราจะเห็นว่าจากหลักเกณฑ์ของข้อทดสอบที่คั้นั้น ประการที่สำคัญ ประการหนึ่ง ก็คือ ข้อสอบนั้นต้องมี validity คือจะทดสอบเฉพาะเจาะจงแก่สิ่งที่ต้องการจะทดสอบเท่านั้นไม่ใช่ทดสอบทั่ว ๆ ไปหมดทุกอย่าง ดังที่ Robert Lado ได้กล่าวไว้ว่า

"Validity. Does the test measure what it is intended to measure? If it does, it is a valid test. Validity is not general but specific. If a test of pronunciation measures pronunciation and nothing else, it is a valid test of pronunciation; it would not be a valid test of grammar or vocabulary because it does not test grammar or vocabulary"¹

4.1.2 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้แบ่งกลุ่มตามความสามารถของนักเรียนในการทดสอบย่อย ๆ ของภาคหนึ่ง

ปัญหารือนี้ ผู้เขียนคิดว่าครูภาษาอังกฤษเป็นส่วนมากคงจะตระหนักถึงวิธีการสอนที่ดี วิธีการทดสอบที่ดี ถ้าจะให้โดยชัดแล้วควรจะต้องแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามระดับสติปัญญาความสามารถ ทั้งนี้ เพื่อให้นักเรียนที่เก่งแล้วมีโอกาสที่จะเก่งยิ่งขึ้น ในขณะที่นักเรียนที่อ่อนอยู่ในกลุ่มอ่อนก็ไม่พอใจว่าเรียนไม่ได้ ไม่ทันคนเก่ง เพราะในกลุ่มของตนก็มีคนที่เรียนได้สอบได้พอ ๆ กับตน แต่ที่เป็นปัญหาก็เนื่องจากครูไม่ได้แบ่งกลุ่มนักเรียนเพราะครูไม่ต้องการให้สิ้นเปลืองเวลาบ้าง ครูไม่มีเวลาออกข้อสอบหรือทดสอบแต่ละกลุ่มบ้าง นักเรียนมาทำเกินไปบ้าง ยกเว้นเฉพาะโรงเรียนสาธิตต่าง ๆ เพราะทางโรงเรียนได้จัดการแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถไว้ในแต่ละวิชาโดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ ทำให้ครูทำการทดสอบได้สะดวกยิ่งขึ้น

4.1.3 ข้อที่ว่าในการทดสอบการสะกดคำภาษาอังกฤษ [spelling] ท่านเห็นว่าควรให้นักเรียนเขียนตามคำบอก [dictation] นั้น เป็นวิธีทดสอบที่ดีที่สุดและโดยลุ่มค่า

ในเรื่องการเขียนตามคำบอกนี้ครูส่วนมากนิยมใช้กันอยู่เสมอ ทั้งในการสอนและการทดสอบเพราะเขาใจว่าการเขียนตามคำบอกนี้เป็นวิธีการที่โดยลุ่มค่าและดีที่สุด แล้วสำหรับ

¹Robert Lado, Language Testing: The Construction and Use of Foreign Language Tests (London: Longman Green, 1961), p.30

เรื่อง การสะกดคำศัพท์ จริงอยู่วิธีเขียนตามคำบอกนั้นเราใช้ทดสอบการสะกดคำของนักเรียนได้ แต่เมื่อเทียบกับเวลาที่ครูจะต้องเสียไปในการอ่านซ้ำ ๆ เพื่อให้นักเรียนเขียนตลอดจนมีสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ต้องการจะทดสอบรวมอยู่ด้วยมากมายแล้วนับว่าไม่คุ้มค่าเท่าใดนัก ทั้งนี้ครูอาจจะใช้วิธีการทดสอบแบบอื่นทั้งาย ๆ ในการทดสอบการสะกดตัวของคำศัพท์ต่าง ๆ ได้ดีกว่าการเขียนตามคำบอก เช่น ชีทช่องว่างไว้ให้นักเรียนเติมพยางค์ต่าง ๆ ของคำนั้น ๆ หรือเว้นช่องว่างให้นักเรียนเติมคำในประโยคก็ได้ เป็นต้น นอกจากนี้การเขียนตามคำบอกนี้จะเป็นการทดสอบการฟังมากกว่า เพราะถ้านักเรียนฟังไม่ชัดนักเรียนอาจจะเขียนเป็นคำอื่นก็ได้

4.1.4 ข้อที่ว่าทานทดสอบศัพท์โดยให้นักเรียนแปลเป็นไทย

สำหรับเรื่องการแปลนี้บรรดาครูทั้งหลายยอมรับว่าเป็นวิธีที่ง่ายและสะดวกในการทดสอบศัพท์ แต่ตามที่ถูกกล่าวในเรื่องการแปลศัพท์เป็นภาษาไทยนี้ครูควรพยายามให้มีใ้คนน้อยที่สุดเท่าที่จำเป็น เพราะศัพท์หนึ่ง ๆ นั้นอาจมีหลายความหมาย เมื่ออยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน ครูควรจะให้ให้นักเรียนเข้าใจศัพท์นั้นในบริบท ไม่ใช่แปลเฉพาะเป็นคำ ๆ ไป

Charles C. Fries ได้กล่าวไว้ว่า "No words of one language, except highly technical words, ever cover exactly the same areas of meaning and use as those of another language"²

²Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign Language (Ann Arbor: University of Michigan Press 1945), p.39

ปัญหานี้ผู้เขียนคิดว่าครูส่วนมากโคตรวมและเข้าใจในเรื่องนี้ดี แต่ไม่ค่อยปฏิบัติให้ถูกต้อง ทั้งนี้อาจเนื่องจากครูไม่เห็นประโยชน์และความสำคัญที่จะต้องยกประโยคต่าง ๆ มากมายเพื่อจะอธิบายคำศัพท์เพียงคำเดียว เป็นการสิ้นเปลืองเวลาโดยไม่ไต่ผล ข้าเมื่ออธิบายแล้วนักเรียนกลับยังไม่เข้าใจหนักขึ้น ดังนั้น วิธีที่ดีและสะดวกครูจึงแปลเป็นภาษาไทยให้ฟังเสียเลย และเมื่อเวลาทดสอบนักเรียนเป็นคู่แปล

อย่างไรก็ดีเรามีวิธีการทดสอบศัพท์หลาย ๆ แบบที่ดีโดยไม่ต้องใช้การแปลใด ๆ แบบที่ 1 ให้นักเรียนเลือกคำที่ให้อ่าน เติมลงในช่องว่างให้ได้ความเหมาะสม

เช่น

We hear with our _____ and see with our _____.

[nose, eyes, ears, mouth]

แบบที่ 2 ครูใช้รูปภาพสิ่งของหรือแสดงท่าทางแล้วให้นักเรียนบอกคำศัพท์ของภาพ สิ่งของ หรือท่าทางที่ครูแสดง

แบบที่ 3 แบบเลือกคำตอบ เช่น

The opposite of strong is

a. short.

b. poor.

c. weak.³

4.1.5 ข้อดีว่าในการทดสอบวิชาความเข้าใจภาษาอังกฤษท่านมักมีความลำบากใจ ในการหาเรื่องมาทดสอบเพื่อให้เหมาะสมกับความรู้อะดับชั้นของนักเรียน

³วาสนา โกวินยา, "การวัดผลการศึกษา" เอกสารประกอบการบรรยายในการอบรมครูโรงเรียนราษฎร์ 2509

สำหรับปัญหาข้อนี้ขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของครูแต่ละคน และครูจะทราบว่าข้อสอบ -
ง่ายไปหรือยากไปนั้นก็โดยการนำข้อสอบมาวิเคราะห์หลังจากทดสอบไปแล้วครั้งหนึ่ง ๆ นอก
จากนี้ครูอาจจะคิดแปลงเพิ่มเติม หรือ ตัดเนื้อเรื่องบางตอนให้เหมาะสมกับนักเรียนของตน

4.1.6 ข้อที่ว่าท่านทดสอบส่วนประกอบของภาษาในคำนำไวยากรณ์โดยคำนึง
ถึงการจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้

ข้อนี้เป็นปัญหาที่เพราะครูส่วนมากไม่ได้คำนึงถึงการนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ให้ถูก
ต้องแต่เห็นว่าการจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ นั้น สำคัญกว่าและอีกประการหนึ่งครูที่รีบร้อนออกข้อ
สอบจะรู้สึกว่าการออกข้อสอบไปตามกฎเกณฑ์ที่สอนนั้นออกได้สะดวกและรวดเร็วดีกว่า การ
ออกข้อสอบที่มุ่งเพื่อการนำไปใช้ ทำให้การทดสอบส่วนประกอบของภาษาในคำนำไวยากรณ์
นี้ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ยกตัวอย่างเช่น

ข้อสอบที่มุ่งกฎเกณฑ์ : Change the following words into plural.

mouse

tooth

aeroplane

etc.

ข้อสอบที่มุ่งการนำไปใช้ได้ : Change the following sentences into plural.

1. A green leaf fell to the ground.

2. It is a mouse.

3. I saw a man walking down the street.

4.1.7 ข้อที่ว่าเนื่องจากนักเรียนมีความสามารถแตกต่างกันมากในชั้นหนึ่ง ๆ
ทำให้เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งที่ท่านจะออกข้อสอบให้อยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับปัญหาข้อนี้ก็ เป็นปัญหาเรื่องเกี่ยวกับการไม่ไต่แบ่งกลุ่มตามความสามารถของ
นักเรียน ถ้าแบ่งเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มอ่อน ครูก็จะมีความสะดวกในการออกข้อสอบ แต่เนื่องจาก
บางโรงเรียนยังไม่พร้อมที่จะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ทั้งนี้ เพราะครูไม่มีเพียงพอบ้าง ไม่มี
สถานที่ห้องเรียนเพียงพอบ้าง ทำให้ไม่สามารถจะแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มตามความสามารถได้

4.1.8 ข้อที่ว่าท่านคัดสรรการทดสอบคำเสียงอันเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของภาษาโดยถือเอาเสียงที่ใกล้เคียงชาวต่างประเทศมากที่สุดเป็นหลัก

ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะครูมักจะยึดเอาเสียงชาวต่างประเทศเป็นหลักในการพิจารณาว่านักเรียนคนไหนออกเสียงดีหรือไม่ แต่ Robert Lado ไคกลาวไว้ว่า

"To be understood like a native in a foreign language it is not necessary to sound entirely like a native; it is necessary to use the phonemic sound contrasts and units of the foreign language. These include of course intonation, stress and rhythm, and the sound segments. Tests of pronunciation for general use by teachers should use communication as the ultimate criterion, judged systematically by means of the phonemic contrasts, units, and features of the sound system of the language."

ดังนั้น ครูควรมีความรู้และได้รับการฝึกฝนทางภาษาศาสตร์ควยเพื่อทำให้ครูสามารถแยกแยะฝึกหัดนักเรียนที่ออกเสียงผิดที่ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ถ้ามีฉะนั้นแล้วครูอาจไม่ทราบว่าแก่นักเรียนที่ออกเสียงผิด ๆ ใดอย่างไร ดังที่ผู้เขียนได้ขอมูลจากการสัมภาษณ์และจากที่ครูได้เคยมีปัญหาในการทดสอบวิชาการฟัง การพูด ในแบบสอบถาม

4.1.9 ข้อที่ว่าท่านเห็นว่าทำให้ให้นักเรียนนำเอาแบบฝึกหัดไปทำที่บ้านนั้นก็เป็นการทดสอบความสามารถที่วิธีหนึ่ง เพราะทำให้ไม่เปลืองเวลาเรียนในห้องเรียน

สำหรับข้อนี้เป็นปัญหาที่เพราะว่าการทำแบบฝึกหัดที่ถือว่าเป็นการทดสอบนั้นครูควรจะให้ให้นักเรียนทำให้เสร็จในชั่วโมงหนึ่ง ๆ เพราะการที่ปล่อยให้นักเรียนนำไปทำที่บ้านนั้นย่อมไม่เป็นการทดสอบที่ไคยล ถ้าครูคิดว่าจะเปลืองเวลาเรียนในห้องเรียน ก็อาจใช้เวลา

⁴Robert Lado, Language Testing: The Construction and Use of Foreign Language Tests. (London: Longmans Green, 1961), pp.78-79

ทดสอบเป็นส่วนน้อยก็ได้ ไม่จำเป็นจะต้องทดสอบทั้งชั่วโมง อาจทำการทดสอบวันละเล็กน้อยก็ได้

4.1.10 ข้อที่ว่านักเรียนมีโอกาสทำการทบทวนในการสอบได้ง่ายเพราะสภาพห้องสอบคับแคบ นักเรียนมาก ไม่มีที่ที่จะขยายโต๊ะสอบให้ทางกันได้มากพอสมควรเป็นเหตุให้ผลของการทดสอบแต่ละครั้งไม่เที่ยงตรงเท่าที่ควร

สำหรับปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับข้อสอบแบบปรนัยโดยเฉพาะ ปัญหานี้เป็นปัญหาที่แก้ไขลำบาก เพราะบางโรงเรียนมีนักเรียนมาก และห้องสอบคับแคบ นักเรียนมีโอกาสเห็นกระดาษสอบของเพื่อนที่นั่งโต๊ะข้างเคียงได้ง่าย นอกจากนี้นักเรียนบางคนอาจไม่ได้ตั้งใจจะทำการทบทวน แต่เนื่องจากโต๊ะสอบใกล้กันเกินไปจึงจ้องมองคำตอบของเพื่อนไม่ได้จึงเป็นเหตุให้ผลของการทดสอบแบบปรนัยนั้นไม่เที่ยงตรงเท่าที่ควร

4.1.11 ข้อที่ว่าครูทุกคนในสายวิชาภาษาอังกฤษ ไม่ได้ช่วยกันออกข้อสอบร่วมกันในแต่ละวิชาสำหรับแต่ละชั้น เพื่อเก็บไว้ใช้เป็นชุด ๆ ในการสอบปลายปี

ข้อนี้เป็นปัญหา เพราะว่าโดยมากครูจะออกข้อสอบแต่เฉพาะวิชาที่ตนสอนทำให้ได้ข้อสอบที่เป็นแนวความคิดของครูคนเดียว ไม่มีการแก้ไขปรับปรุงและการวิจารณ์เพื่อให้ดีขึ้น แต่ถ้าวางทุกคนได้ร่วมมือกันออกความคิดเห็นช่วยกันออกข้อสอบมีการวิจารณ์และแก้ไข ก็จะได้ข้อสอบที่ดีและเก็บเอาไว้ใช้ในโอกาสต่อ ๆ ไปได้เพียงแค่นำมาคัดแปลงแก้ไขบ้างเล็กน้อยเท่านั้น แต่ทั้งนี้ก่อนที่ครูจะร่วมกันออกข้อสอบนั้น ครูควรคำนึงถึงการเตรียมการสอนร่วมกันด้วย เพื่อความสะดวกในการออกข้อสอบร่วมกัน ไม่ใช่ว่าทางคนจะสอนอย่างไรก็ได้แล้วเพียงแต่ออกข้อสอบร่วมกัน การสอนและการทดสอบจะต้องสัมพันธ์กันด้วย

4.1.12 ข้อที่ว่าท่านไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องหลีกเลี่ยงการทดสอบด้วยการแปลไทยเป็นอังกฤษ หรือแปลอังกฤษเป็นไทย

แม้ว่าเดี๋ยวนี้โรงเรียนต่าง ๆ จะได้ยกเลิกวิชาแปลไทยเป็นอังกฤษ และแปลอังกฤษเป็นไทยไปแล้วก็ดี แต่เวลาสอนหรือเวลาทดสอบที่ควบคู่ไปกับการสอน ครูก็ยังใช้วิธีแปลอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในหนังสือที่กำหนดให้เรียนในเวลา ครูมักจะสอนโดยแปลเรื่อง

ให้นักเรียนฟัง และเวลาทดสอบก็ให้นักเรียนแปล โดยเฉพาะในการทดสอบที่ความคุ้นไปกับการสอนในชั้น

Coulthard H. Burrow โค้กล่าวไว้ว่า

"ครูควรใช้ภาษาไทยให้น้อยที่สุด ครูควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดที่จะมากได้ และใช้ภาษาไทยเท่าที่จำเป็นเท่านั้น"⁵

นอกจากนี้ Bryce Van Syec ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษผู้หนึ่งได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนแปลไว้ว่า

"การสอนแปลควรจะรอไว้สอนในชั้นที่นักเรียนมีความรู้ในภาษาต่างประเทศดีแล้ว นักเรียนจะเรียนพูดและอ่านภาษาได้เร็วกว่าถ้าครูเริ่มด้วยการฝึกพูดก่อน แล้วจึงให้ฝึกอ่านข้อความที่ได้ฝึกแล้วนั้น แทนที่จะใช้วิธีแปล และให้หลักหรือกฎไวยากรณ์ในการสอน ฉะนั้น การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย จึงเห็นว่าถ้าได้รอการฝึกแปลไว้จนนักเรียนเรียนถึงขั้นสูงถึงคอยสอนแปลจึงจะเป็นการเหมาะสม"⁶

4.1.13 ข้อที่ว่านักเรียนส่วนมากมักไม่ให้ความร่วมมือในการทดสอบโดยการไม่เตรียมตัวทบทวนบทเรียนมาทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะสอบ ทำให้ผลการทดสอบไม่ดีเท่าที่ควร

ปัญหาข้อนี้อาจจะเป็นเพราะนักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ หรืออาจมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูที่สอน ทำให้ไม่มีความสนใจเอาใจใส่ ถ้าเป็นเช่นนี้ครูอาจทดสอบในทันทีที่สอนและฝึกอย่างใดเสร็จแล้วในชั่วโมงนั้น ๆ ถ้าทดสอบแบบนี้บ่อย ๆ อาจทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนมากขึ้นกว่า

⁵C.H. Burrow, Oxford English Course for Thailand Teacher's Notes. (Bangkok; Suksapan Panit, 1961), p.13.

⁶Bryce Van Syec, การสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธี Oral Method, หน่วยงานพิเศษ กรมวิสามัญศึกษา

4.1.14 ข้อที่ว่าท่านคิดว่าโอกาสที่ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนของท่านจะช่วยกันสร้างอาคารข้อสอบได้สำเร็จนั้นมีน้อยมาก

สำหรับข้อนี้ที่เป็นปัญหาอาจเนื่องมาจากครูไม่มีเวลาพอผลัดวันเริ่มช่วยกันทำไปทีละน้อยก็จะมีความสำเร็จ และเมื่อมีความต้องการจะใช้ข้อสอบก็จะสะดว และครูก็จะไม่ทองทำงานหนักในการคิดหาข้อสอบในเวลาใกล้สอบ

4.1.15 ข้อที่ว่าท่านวิจารณ์สาเหตุของผลการทดสอบที่ไม่ดีในแง่ของความไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนเป็นส่วนใหญ่

ข้อนี้เป็นปัญหาที่เพราะโดยปกติแล้วครูจะต้องพิจารณาด้วยตัวเองก่อนว่าการสอนของตนเป็นอย่างไร ข้อสอบของตนเป็นอย่างไร แมวความไม่ตั้งใจเรียนจะเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งก็ตาม แต่โดยลักษณะครุที่คิดแล้วจะต้องมีกลวิธีที่พยายามจะดึงความสนใจของนักเรียนให้สนใจในวิชาที่ตนสอนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ดังนั้น การที่นักเรียนไม่ตั้งใจเรียนก็เนื่องมาจากครูที่ไม่สามารถจะเร้าให้นักเรียนเกิดความเอาใจใส่ได้ เหมือนดังคำกล่าวที่ว่า

"There are no good or bad method;

there are only good or bad teachers."⁷

4.1.16 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้วิเคราะห์ข้อสอบเพื่อความสะดวกสบายของข้อสอบของท่าน แต่ท่านตัดสินเอาเองจากนักเรียนว่าทำได้หรือไม่ได้เท่านั้น

ปัญหาข้อนี้ ครูควรทำการวิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อจะได้นำมาแก้ไขปรับปรุงในการสอบครั้งต่อไป การที่ครูจะตัดสินเอาง่าย ๆ จากปริมาณของนักเรียนที่ทำได้หรือไม่ได้ เพื่อความสะดวกสบายของข้อสอบนั้นไม่เพียงพอ เพราะครูจะต้องหันกลับมาดูว่าที่นักเรียนทำไม่ได้ นั้น เป็นเพราะอะไร ครูของครูที่ข้อสอบ ว่าข้อสอบนั้นดีหรือไม่ ชัดเจนหรือไม่ ไม่ได้

⁷ Mary Finocchiaro, Teaching English as a Second Language in Elementary and Secondary Schools (New York: Harpers and Brothers, 1958).

หมายความว่า ข้อสอบนั้นจะต้องยากไปอย่างเดียว นั่นคือ ครูจะต้องทำการวิเคราะห์ข้อสอบ
 คุ้ให้ละเอียด และเพื่อที่จะได้เก็บข้อสอบดี ๆ ไว้เป็นธนาคารข้อสอบต่อไป เป็นการขจัดปัญหา
 ในเรื่องการสร้างธนาคารข้อสอบไปด้วยอีกข้อหนึ่ง

4.1.17 ข้อที่ว่าท่านไม่เคยนำข้อสอบมาวิเคราะห์เพราะท่านไม่รู้จักวิธีวิเคราะห์
 ข้อสอบ

ปัญหาข้อนี้ผู้เขียนคิดว่าถ้าทางกระทรวงศึกษาธิการและฝ่ายศึกษานิเทศก์จะจัดให้
 มีการอบรมครูภาษาอังกฤษ ตลอดจนให้โอกาสครูภาษาอังกฤษได้มีการสัมมนาวิชาการเป็นประจำ
 โดยสม่ำเสมอแล้ว จะช่วยให้การเรียนการสอนและการทดสอบภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
 มาก

4.1.18 ข้อที่ว่าท่านไม่ทราบเทคนิคและวิธีการทดสอบวิชาการฟัง การพูด
 ภาษาอังกฤษ

สำหรับปัญหาข้อนี้จะเห็นว่าครูภาษาอังกฤษควรจะได้มีความรู้ ความเข้าใจและ
 ได้รับการฝึกฝนมาแล้วเป็นอย่างดี ถึงที่ ม.อ.บุญเหลือ กุญชร ได้กล่าวไว้ข้อหนึ่งว่าครูที่สอน
 จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกหัดสำหรับสอนภาษาต่างประเทศมาโดยเฉพาะ⁸

ตัวอย่างวิธีทดสอบวิชาการฟัง การพูด⁹

1. ทดสอบการฟัง

ก. ทดสอบการฟังเสียงเฉพาะเสียง [Aural Perception]

แบบที่ 1 ครูอ่านคำภาษาอังกฤษทีละ 2 คำ ให้นักเรียนตอบว่าคู่ไหนเหมือนกัน
 หรือไม่เหมือนกัน เช่น

⁸บุญเหลือ กุญชร, ม.อ., "ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย"
 ศูนย์ศึกษา ฉบับที่ 20 แผนกการพิมพ์โรงเรียนการช่างวุฒศึกษา ธนบุรี 2498

⁹คู่มือครูหน้า 32

1. sin, thin
2. guess, get
3. bone, bowl

ครูอ่านประโยค 2 ประโยค ให้นักเรียนตอบว่าเหมือน หรือไม่ เช่น

1. I saw the boys yesterday.
I saw the boy yesterday.
2. He's a teacher.
He's a teacher.
3. Shall we play ?
Shall we pray ?
4. This is a bone.
This is a bowl.

แบบที่ 2 ครูอ่านคำภาษาอังกฤษให้นักเรียนฟังครั้งละ 3 คำ ให้นักเรียนสังเกตว่าคำไหนเหมือนกัน เช่น

ครู	คำตอบ
<u>cheat</u> <u>sheet</u> <u>sheet</u>	2-3
<u>then</u> <u>den</u> <u>then</u>	1-3
<u>think</u> <u>think</u> <u>sink</u>	1-2

ครูอ่านประโยค 3 ประโยค ให้นักเรียนตอบเหมือนคอนต้น เช่น

ครู Did he play ? Did he pray ? Did he play ?

This is a bone. This is a bone. This is a bowl.

I worked all day. I work all day. I work all day.

แบบที่ 3 ครูแบ่งพยางค์ แล้วให้นักเรียนเขียนพยางค์ที่เน้น
ของคำนั้น ๆ โดยฟังจากเสียงครู

ตัวอย่าง		คำตอบ		
bae	boo	2		
1	2			
peo	ple	1		
1	2			
un	der	stand	3	
1	2	3		
e	du	ca	tion	3
1	2	3	4	

ข. ทดสอบการฟังเนื้อความเข้าใจ [Aural Comprehension]

แบบที่ 1 เลือกคำตอบ เช่น

The boy smiled.

- a) He was happy.
- b) He was hungry.
- c) He was sad.

Mary has two brothers and one sister.

- a) Mary is the eldest.
- b) There are four children in Mary's family.
- c) There are three children in Mary's family.

แบบที่ 2 ครูอ่านภาษาอังกฤษทีละประโยค ให้นักเรียนดูภาพแล้วตอบว่าภาพใด
สอดคล้องกับความหมายในประโยคที่ครูอ่าน

2. ทดสอบการพูด

แบบที่ 1 ครูสมมุติสถานการณ์ขึ้นให้นักเรียนกล่าวประโยคที่ควรกล่าวตามสถานการณ์นั้น ๆ เช่น

Suppose someone asks you : " How old are you ? "

Answer : I am ten years old.

Suppose : 1. Someone has said to you : "How do you do ?"

2. A foreigner asks: "What time is it, please ?"

3. You want someone to repeat something.

ครูอาจบอกสถานการณ์เป็นภาษาไทย แล้วให้นักเรียนตอบเป็นภาษาอังกฤษก็ได้

แบบที่ 2 ให้นักเรียนดูภาพแล้วพูดประโยคภาษาอังกฤษให้มีข้อความเกี่ยวกับภาพนั้น

แบบที่ 3 ให้นักเรียนพูดตามหัวข้อเรื่องที่ครูกำหนดให้

แบบที่ 4 ท่องบทอาขยานภาษาอังกฤษที่ใดเรียนในชั้นโดยพิจารณาความแม่นยำในการจำ และการออกเสียงถูกต้อง

แบบที่ 5 ในแบบทดสอบมีประโยค ๆ หนึ่งเป็นแม่แบบแล้วให้คำหนึ่งหรือหลายคำไว้ให้นักเรียนเปลี่ยนคำที่ขีดเส้นใต้ เช่น

Do you always play ?

- a) he
- b) they
- c) the boy
- d) the boys

I go to school on Friday.

- a) June
- b) bus
- c) 7 O'clock
- d) noon

4.1.19 ข้อที่ว่าท่านไม่เข้าใจถึงส่วนประกอบของภาษา

สำหรับปัญหาข้อนี้ นับว่าเป็นหัวใจของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เวลาสอนครูก็ท่องสอนส่วนประกอบของภาษาและเมื่อเวลาทดสอบจึงท่องทดสอบส่วนประกอบของภาษา แต่ครูบางคนเมื่อไม่เข้าใจส่วนประกอบของภาษา เวลาสอนก็ตี เวลาทดสอบก็ตีก็ไม่สอนและทดสอบให้ครบตามส่วนประกอบเหล่านั้น ซึ่งได้แก่

ก. เสียงและระบบเสียง ประกอบด้วยเสียงสระ เสียงพยัญชนะ เสียงสระผสม เสียงพยัญชนะควบกล้ำ เสียงเน้นในคำ และเสียงขึ้นลงในประโยค

ข. คำ หรือ ศัพท์ ศัพท์ที่ท่องใช้มากและศัพท์ซึ่งเป็นปัญหาเฉพาะสำหรับนักเรียนไทย ความหมายของศัพท์อาจเปลี่ยนแปลงไปตามเนื้อความที่ศัพท์นั้นปรากฏอยู่

ค. แบบสร้างไวยากรณ์ ซึ่งได้แก่รูปประโยค แบบประโยค และจำนวนต่าง ๆ ที่นักเรียนควรเข้าใจและใช้ได้

4.1.20 ข้อที่ว่าท่านเลือกออกข้อสอบจากเพียงตอนใดตอนหนึ่งของเนื้อหาทั้งหมดที่ท่านคิดว่าเป็นตอนสำคัญที่สุดเท่านั้น

ข้อนี้เป็นปัญหา เพราะครูมักไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาที่สอนไปทั้งหมด เป็นเหตุให้ผลการทดสอบไม่เที่ยงตรง ใดประการหนึ่ง เพราะนักเรียนที่รู้ใจครูอาจจะเก่งข้อสอบได้ถูก ถ้าเก่งถูกก็ทำได้คะแนนดี ถ้าเก่งผิดก็ทำอะไรไม่ได้เลย เพราะไม่ได้เตรียมหูส่วนอื่น ๆ ของเนื้อหาที่จะสอบมาอย่างดี นอกจากนั้นทำให้นักเรียนไม่มีความสม่ำเสมอในการเอาใจใส่เรียนในชั้น จะเห็นว่านักเรียนจะตั้งใจเรียนและฟังครูในตอนที่ครูสอนจบแล้ว และทวนว่าตรงไหนสำคัญบ้าง ทำให้นักเรียนเลือกท่องหนังสือแต่เฉพาะตอนที่เห็นว่าสำคัญ ๆ เท่านั้น และการเลือกออกข้อสอบเฉพาะแห่งเฉพาะ ตอนนี้นับว่าไม่เป็นการยุติธรรมสำหรับนักเรียนทุกคน ถ้าเจอนักเรียนคนใดมีความเข้าใจในคอนนั้นอยู่เป็นพิเศษก็จะทำได้มาก ส่วนนักเรียนคนที่ไม่ค่อยเข้าใจในเรื่องนั้นอยู่แล้ว นอกจากจะทำได้แล้ว ยังไม่มีโอกาสจะทำข้อสอบของเนื้อหาในคอนอื่น ๆ

ควย

4.1.21 ข้อที่ว่าท่านไม่คิดจะไร้อุปกรณ์ต่าง ๆ ช่วยในการทดสอบภาษาอังกฤษทั้งปากเปล่า และ ข้อเขียน

ครูส่วนมากเข้าใจว่าควรจะใช้อุปกรณ์แค่เฉพาะในการสอนเท่านั้น ส่วนในการทดสอบนั้นไม่คิดว่าจะใช้อุปกรณ์อะไรไ้บ้าง และมองไม่เห็นประโยชน์ของการใช้อุปกรณ์ช่วยในการทดสอบ อย่างไรก็ตาม ใช้อุปกรณ์จะช่วยให้การทดสอบไ้สะดวกโดยเฉพาะในการทดสอบที่ควบคู่กันไปกับการสอนในชั้นเรียน อุปกรณ์ที่ครูจะใช้ไ้ได้ง่าย ๆ ก็ไ้แก่รูปภาพต่าง ๆ ของจริง นอกจากนั้นก็มี เทป slide เป็นต้น

4.1.22 ข้อที่ว่าท่านไม่เข้มงวดที่จะให้นักเรียนทุกคน ส่งสมุดแบบฝึกหัดที่กะไ้ทำให้เสร็จพร้อมกันเมื่อหมดชั่วโมง

สำหรับข้อนี้ก็เช่นเดียวกับที่ไ้กล่าวไ้แล้วในข้อ 4.1.9 ถ้าครูมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนที่จะใช้แบบฝึกหัดไ้เป็นการทดสอบแล้ว ก็จะต้องเข้มงวดกวดขันไ้ให้นักเรียนทำให้เสร็จและส่งไ้เพื่อความยุติธรรมในการตรวจ ไ้คะแนน

4.1.23 ท่านไม่เคยสังเกตและรวบรวมปัญหา [difficulties] ของนักเรียนไทยในการเรียนภาษาอังกฤษไ้เลย

สำหรับข้อนี้ครูบางคนยังไม่เข้าใจว่าการทดสอบเราจำเป็นจะต้องทดสอบในสิ่งที่เป็นปัญหา [difficulties] เพื่อจะทราบวา ปัญหาเหล่านั้นหมดไปหรือยัง เช่นในคำเสียง ระหว่างเสียง / r / กับ / v / เมื่ออยู่ต้นคำ หลังจากไ้สอนและฝึกแล้ว ครูจะต้องทดสอบ / v / มากกว่า / r / เพราะคนไทยไ้มีความลำบากหรือไม่มีปัญหาในการออกเสียง / r / เมื่ออยู่ต้นคำ เพราะภาษาไทยเรามีเสียงตัว ฟ แต่สำหรับ / v / ในภาษาไทยเราไม่มี เสียงนี้จึงเป็นปัญหา ดังนั้นครูจึงต้องสังเกตและรวบรวมสิ่งที่เป็นปัญหาต่าง ๆ เอาไ้แล้วสอนและฝึกก่อนการทำการทดสอบมากกว่าที่จะไปทดสอบในสิ่งที่นักเรียนรู้แล้ว

4.1.24 ข้อที่ว่าในเรื่องการวิเคราะห์ข้อสอบท่านไม่เคยนำข้อสอบของท่านที่สอบไปแล้วแต่ละครั้งมาทำการวิเคราะห์ เพื่อปรับปรุงให้ดีขึ้นเลย เพราะท่านไม่มีเวลาพอ

สำหรับปัญหาข้อนี้ก็คล้ายคลึงกับที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้แล้วในข้อ 4.1.17 แต่เป็นเรื่องของการที่ครูไม่มีเวลาที่จะวิเคราะห์ข้อสอบ ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการสร้างธนาคารข้อสอบตามมาดังที่ได้อธิบายแล้ว

4.1.25 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้เป็นผู้ออกข้อสอบในวิชาที่ท่านสอนทุกครั้งที่มีการสอบข้อนี้ เป็นปัญหา เพราะว่าครูที่ไม่ได้สอนก็จะไม่ทราบและไม่เข้าใจถึงปัญหาต่าง ๆ ที่จะต้องทำการทดสอบที่ควรจะต้องสอบ ดังที่ได้อธิบายไว้แล้วในข้อ 4.1.23 ทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของการทดสอบภาษา

4.1.26 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้เป็นผู้ออกข้อสอบในวิชาที่ท่านสอนเฉพาะแต่ในการสอบปลายปีเท่านั้น

ปัญหาข้อนี้ก็เช่นเดียวกับข้อ 4.1.25

4.1.27 ข้อที่ว่าท่านออกข้อสอบแบบปรนัย โดยมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อสะดวกในการตรวจเท่านั้น

ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะครูที่ออกข้อสอบปรนัยเพียงเพื่อความสะดวกในการตรวจเท่านั้น นับว่ายังไม่เข้าใจในเรื่องการทดสอบที่ดีพอ เพราะวัตถุประสงค์อันสำคัญของการออกข้อสอบปรนัย อีกประการหนึ่งนอกเหนือไปจากความสะดวกในการตรวจ นั่นก็คือสามารถทดสอบครอบคลุมเนื้อหาได้มาก และนักเรียนไม่ต้องใช้เวลาในการตอบมากนักด้วย ครูควรคำนึงถึงคุณสมบัติของแบบทดสอบชนิดต่าง ๆ ในหลาย ๆ ด้าน มิใช่จะคำนึงถึงคุณสมบัติของแบบทดสอบเพียงข้อใดข้อหนึ่งเท่านั้น

4.1.28 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้นำผลการวิเคราะห์ข้อสอบมาเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ปัญหาข้อนี้ก็เนื่องมาจากข้อที่ครูไม่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบ เพราะไม่มีเวลาพอหรือไม่ทราบวิธีวิเคราะห์ เมื่อครูไม่ได้วิเคราะห์จึงไม่ได้นำมาปรับปรุงการเรียนการสอนและการทดสอบในคราวต่อไป

4.1.29 ข้อที่ว่าท่านชอบทดสอบปากเปล่ากับนักเรียนเก่งเป็นส่วนมาก เพราะท่านไม่ต้องการจะเสียเวลากับนักเรียนอ่อน

ข้อนี้เป็นปัญหาสืบเนื่องมาจากข้อที่ว่าไม่ไ้แบ่งกลุ่มตามความสามารถของนักเรียนทำให้นักเรียนอ่อน ไม่ไ้ได้รับความสนใจ และไม่ไ้รับโอกาสในการฝึกเท่านั้นนักเรียนเก่ง ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะนักเรียนที่อ่อนควรจะได้รับโอกาสจากครูมากเป็นพิเศษ

4.1.30 ข้อที่ว่าท่านไม่เข้าใจที่จะใช้อุปกรณ์ช่วยในการทดสอบภาษาอังกฤษ อุปกรณ์การสอนบางอย่าง เช่น รูปภาพ ครูอาจใช้ประกอบไ้ดีทั้งในการสอนและการทดสอบ เช่น ครูอาจใช้รูปภาพทดสอบเกี่ยวกับเรื่องบรรพบุรุษต่าง ๆ ใช้รูปภาพในการให้นักเรียนเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ใช้รูปภาพทดสอบคำนเสียง เช่น รูปคนกำลังมองดูอะไรสักอย่างหนึ่ง กับรูปคนกำลังซักผ้า ให้นักเรียนออกเสียง watch และ wash เป็นต้น

การใช้อุปกรณ์ในการทดสอบนี้แม้ว่าครูบางคนอาจเห็นว่าไม่จำเป็นนัก แต่ถ้าครูนำมาใช้เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศการทดสอบเสียบ้างก็จะทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น

4.1.31 ข้อที่ว่าท่านไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องออกข้อสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด

ข้อนี้เป็นปัญหาเช่นเดียวกับข้อ 4.1.20 และการออกข้อสอบไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดนี้ นอกจากครูไม่เห็นความจำเป็นแล้วยังเพิ่มความสะดวกและรวดเร็วให้แก่ครูในการออกข้อสอบอีกด้วย เพราะฉะนั้นครูจึงยังคงออกข้อสอบทำนองนี้อยู่

4.1.32 ข้อที่ว่าในการตรวจสอบแบบฝึกหัดของนักเรียน ท่านไม่นิยมใช้เครื่องหมายต่าง ๆ เพื่อแสดงให้นักเรียนทราบว่าผิดอะไร ผิดตรงไหน ในประโยคนั้น ๆ แต่ท่านมักขีดเครื่องหมายกากบาทไว้ท้ายข้อเท่านั้น เพื่อความสะดวกและรวดเร็ว

ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะนักเรียนจะไม่ทราบว่าผิดอะไร และครูอาจไม่มีเวลาที่จะชี้แจงด้วยตนเองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล สำหรับนักเรียนที่ไม่เอาใจใส่เรียนอยู่แล้วการตรวจแบบนี้ก็นับว่าไม่มีความหมายอะไรเลย กลับเสียเวลาในการตรวจโดยเปล่าประโยชน์ แต่สำหรับนักเรียนที่เอาใจใส่คนควักอาจจะมาถามครูเป็นส่วนตัว และแก้เสียใหม่ สำหรับที่เกียจคร้านอยู่แล้วก็จะอาจเหตุที่ไม่แกงานก็เพราะไม่ทราบว่าผิดตรงไหน อย่างไรก็ตามก็ควรจะหาเครื่องหมายไว้ตรงตำแหน่งที่ผิด เพื่อให้นักเรียนเห็นง่ายเชื่อว่าผิดเพราะอะไร สะกดผิด หรือผิดไวยากรณ์ เป็นต้น

4.1.33 ข้อที่ว่าท่านสนับสนุนให้นักเรียนนำแบบฝึกหัดที่นักเรียนอ้างว่าทำไม่เสร็จใจในชั่วโมงนั้น ๆ ไปทำต่อที่บ้านได้

ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะแสดงว่าครูสั่งทำแบบฝึกหัดเพื่อทดสอบนักเรียนไม่คำนึงว่านักเรียนจะทำเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้หรือไม่ แสดงว่าครูไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอนว่าจะใช้แบบฝึกหัดนั้นเป็นการทดสอบ หรือจะให้เป็นการฝึกหัด ทั้งยังทำให้นักเรียนติดนิสัยในการทำงานตามสบาย เสร็จก็ไป ไม่เสร็จก็ไป อาจเป็นเหตุหนึ่งที่นักเรียนบางคนมักทำข้อสอบไม่เสร็จครบเมื่อหมดเวลา ทำให้ต้องเสียคะแนนไปโดยใช่เหตุ

4.1.34 ข้อที่ว่าท่านไม่สนใจในการสร้างธนาคารข้อสอบ

ข้อนี้เป็นสาเหตุของปัญหาข้อ 4.1.14 และข้ออื่น ๆ ต่อไปอีก เมื่อครูไม่สนใจในการสร้างธนาคารข้อสอบ ครูก็จะต้องรีบร้อนและข้อสอบที่ออกในเวลากระชั้นชิดย่อมเป็นข้อสอบที่ดีไปไม่ได้

4.1.35 ข้อที่ว่ากรณีที่นักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ ซากเรียนเป็นจำนวนมากอยู่เสมอนั้น เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ท่านฉีกเวลาการทดสอบย่อย ๆ ไปจากที่กำหนดไว้ด้วย ๆ

ข้อนี้เป็นปัญหา เพราะเมื่อถึงเวลาที่ควรจะทำกรทดสอบแล้วไม่ได้ทดสอบทำให้ครูยังไม่แน่ใจว่าสิ่งที่สอนไปแล้วนั้นนักเรียนเข้าใจดีพอหรือยัง ถ้าได้ทำการทดสอบเสียก็จะทราบว่านักเรียนยังไม่เข้าใจหรือเข้าใจดีแล้ว ถ้ายังไม่เข้าใจก็จะได้สอนใหม่ ถ้าเข้าใจแล้วก็จะได้อสอนอย่างอื่นต่อไป และบางที่การฉีกการทดสอบย่อย ๆ อาจทำให้ครูต้องรวมการ

ทดสอบย่อย ๆ เข้าเป็นการทดสอบครั้งใหญ่ครั้งหนึ่ง ทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะได้รับการทดสอบย่อย ๆ น้อยลง

4.1.36 ข้อที่ว่าท่านคิดว่าไม่มีวิธีอื่นใดอีกที่จะทดสอบภาษาอังกฤษของนักเรียนนอกจากโดยทางข้อเขียนแต่เพียงอย่างเดียว

ครูสามารถทำการทดสอบปากเปล่าได้ก็เช่นเดียวกันกับการทดสอบข้อเขียน

4.1.37 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้ทดสอบส่วนประกอบของภาษาในคำศัพท์ ทั้งในแง่ของความเข้าใจ และการนำไปใช้ได้

ข้อนี้เป็นปัญหาเช่นเดียวกับข้อ 4.1.4 จากการวิจัยของ สุโร พงษ์ทองเจริญ¹⁰ ได้พบว่าวิธีสอนตามโรงเรียนต่าง ๆ นั้น ครูส่วนมากยังใช้วิธีสอนแบบแปลอยู่ เมื่อแปลแล้วก็แล้วกัน ครูสอนผ่านไปยั้งคำอื่น ๆ ต่อไป ดังนั้น ในช่วงโมงหนึ่ง ๆ นักเรียนจึงทราบแต่ศัพท์บางคำ และได้ฝึกการใช้ภาษาไทย แทนที่จะเป็นการฝึกภาษาอังกฤษ คำศัพท์ที่เรียนนั้นนักเรียนไม่เคยนำออกมาฝึกซ้อม ทั้งพูด อ่าน และเขียนให้จนคล่อง ดังนั้น เวลาสอนครูควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด เพื่อทำให้นักเรียนรู้สึกว่ภาษาอังกฤษนั้นตนสามารถจะเข้าใจได้จริง และปัญหาข้อนี้ก็อยู่ที่ว่าครูไม่ตระหนักถึงวัตถุประสงค์อันแท้จริงของการทดสอบศัพท์หรือการทดสอบภาษานั้นว่าจะต้องมุ่งไปในเรื่องของความเข้าใจ และการนำไปใช้ได้

4.1.38 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้ทดสอบส่วนประกอบของภาษาในคำในวาทกรรม โดยคำนึงถึงการใช้ภาษาของนักเรียน

ข้อนี้เป็นปัญหาเช่นเดียวกับข้อ 4.1.37

¹⁰ กุเชิงขรรด หน้า 9

4.1.39 ข้อที่ว่าท่านไม่เคยฟังเสียงที่จะทดสอบเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยทั้งในด้านการรับฟัง และการพูด

ข้อนี้เป็นปัญหาเช่นเดียวกับข้อ 4.1.23 แต่ข้อนี้เน้นเฉพาะในด้านเสียงที่เป็นปัญหาคงที่โดยยกตัวอย่างไว้ในข้อ 4.1.23

4.1.40 ในการออกข้อสอบท่านไม่ได้คำนึงที่จะเลือกแบบทดสอบให้เหมาะสม เรื่องแบบทดสอบนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ครูควรวางวัตถุประสงค์ของการทดสอบแต่ละครั้งไว้แล้วเลือกแบบทดสอบให้เหมาะสมเพื่อให้การทดสอบเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ทั้งไว้และให้โดยอ้อมที่สุด

ชนิดของข้อทดสอบอาจแบ่งได้เป็น 2 ชนิดใหญ่ คือ

1. ข้อทดสอบแบบอัตนัย [Subjective Test] เป็นการทดสอบที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้เขียนคำตอบที่แสดงความคิดเห็น และในการตรวจก็องอาศัยความคิดเห็นของผู้ตรวจแต่ละบุคคลเป็นเกณฑ์ด้วย ข้อทดสอบแบบนี้มีส่วนที่อยู่หลายประการ ได้แก่

ก. สะดวกในการออกข้อทดสอบ ทั้งข้อทดสอบก็ง่าย และใช้เวลาไม่มากนัก

ข. ให้อิสระภาพแก่นักเรียนในการตอบ ข้อสอบแบบนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถ และเป็นการฝึกให้นักเรียนมีความคิดริเริ่ม มีการแสดงความคิดเห็น

ส่วนข้อบกพร่องของการทดสอบแบบนี้คือ

ก. ข้อทดสอบแบบนี้เป็นข้อทดสอบที่ไม่สามารถจะครอบคลุมเนื้อหาได้มาก ในเวลาสอบที่จำกัดเพียง 1 หรือ 2 ชั่วโมง ข้อสอบที่ออกจึงเลือกทดสอบเฉพาะบางตอนของเนื้อหาทั้งหมด

ข. การตรวจให้คะแนนไม่มีความแน่นอน เพราะการตรวจให้คะแนนนั้นขึ้นอยู่กับความคิดเห็น ความรู้สึก การตัดสินใจ และอารมณ์ของครูผู้ตรวจ นอกจากนี้ข้อทดสอบ

แบบนี้กินเวลาในการตรวจมากเพราะถ้าครูยังมีเวลาได้อ่านคำคอบนาน และละเอียดมากเท่าใด การให้คะแนนก็จะถูกต้องและยุติธรรมมากเท่านั้น

2. ข้อทดสอบแบบปรนัย [Objective Test] เป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยคำถามที่คงการคำตอบสั้น ๆ ข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษส่วนมากก็เป็นข้อสอบแบบปรนัยซึ่งไม่ใช่มีแต่แบบที่ใส่เครื่องหมายถูกผิดอย่างเดียว การทดสอบแบบปรนัยนี้มีส่วนที่ก็สามารถคลุมเนื้อหาวิชาได้มาก เพราะข้อสอบแบบนี้ใช้เวลาเล็กน้อยในการตอบ และการตรวจให้คะแนนเป็นไปอย่างยุติธรรม ครูสามารถตรวจได้ง่าย สะดวก และรวดเร็ว และครูผู้ออกข้อสอบอาจให้ใครตรวจก็ได้ โดยตรวจจากคำตอบที่เฉลยไว้ คะแนนก็จะไม่ต่างไปจากครูที่ออกข้อสอบจะตรวจเอง

4.1.41 ข้อที่ว่าในการทดสอบแต่ละครั้งท่านไม่ได้มีจุดมุ่งหมายแน่นอนและเฉพาะเจาะจงลงไป

ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะว่าก่อนที่ครูทดสอบนักเรียนครูจะวางวัตถุประสงค์ไว้ก่อนทุกครั้งว่าจะทดสอบอะไร เช่น จะทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์อังกฤษ ก็ต้องตั้งข้อสอบทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์อังกฤษ ไม่ใช่ให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ ไม่ใช่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้โดยทั่วไปทุก ๆ ครั้งว่าจะทดสอบให้ครอบคลุมทักษะ และความสามารถทุกอย่างของนักเรียน เช่นเดียวกับปัญหาข้อแรกที่ยูเขียนใจกล่าวมาแล้ว

4.1.42 ข้อที่ว่าท่านมักชอบทดสอบนักเรียนในสิ่งที่ท่านไม่เคยได้สอนและไม่เคยให้นักเรียนได้ฝึกเลย แต่ให้นักเรียนใช้ไหวพริบเอาเอง

ข้อนี้เป็นปัญหาที่ เพราะตามที่ถูกแล้ว เวลาส่วนใหญ่ครูจะตั้งใจไปในการสอนและฝึก เวลาที่เหลือจากนั้นเพียงส่วนหนึ่งจะเป็นเวลาสำหรับการทดสอบ และการทดสอบก็จะทดสอบในสิ่งที่นักเรียนได้เรียนแล้ว ฝึกแล้วนั่นเอง ความสัมพันธ์ระหว่างการสอนและการวัดผลนั้น ครูควรจะฝึกอยู่เสมอว่าวัดผลสิ่งที่ครูสอนแล้ว อีกประการหนึ่งการเรียนภาษาเป็นการเรียนทางค่านทักษะ นักเรียนจะใช้ภาษาได้ก็ต่อเมื่อได้มีโอกาสฝึกให้อยู่เสมอ ฉะนั้นเวลาส่วนใหญ่จึงควรใช้ไปในการฝึก แม้ว่าจะมีการวัดผลหรือทดสอบอย่างสม่ำเสมอก็ตาม

4.1.43 ข้อที่ว่าท่านไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องกำหนดขอบเขตของคำตอบของ
ข้อสอบอัตนัยไว้อย่างชัดเจน เพราะท่านคิดว่าท่านจะเป็นคนตรวจเอง

สำหรับเรื่องข้อสอบแบบอัตนัยดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในปัญหาข้อ 4.1.40 ถึงความ
ลำบาก และความไม่แน่นอนในการตรวจข้อสอบแบบอัตนัย แม้ว่าครูผู้ออกข้อสอบจะเป็นคน
ตรวจเอง แต่ก็จะกำหนดขอบเขตของคำตอบไว้เป็นแนวทางสำหรับตนเองไว้ด้วยและ
เพื่อความยุติธรรมในการให้คะแนน ครูก็ควรที่จะกำหนดคะแนนของการตอบไว้เป็นตอน ๆ
ด้วย เพื่อป้องกันการใช้คะแนนที่เป็นไปตามอารมณ์ และความรู้สึกของครูในขณะที่ตรวจ

Alfred Schwartze and Stuarde Tiedeman ได้ให้ความคิดว่าการ
ตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบอัตนัยนี้ครูจะต้องคำนึงถึงความมุ่งหมายในวิชาที่สอนด้วยว่าเป็น
อย่างไร ครูจะต้องวางวัตถุประสงค์ว่าจะเอาแต่เฉพาะเนื้อหาวิชาหรือจะวัดความสามารถ
ในด้านการแสดงออกทางการเขียนด้วย¹¹

ในการเฉลี่ยคะแนนให้สมคณุนั้นควรแบ่งคะแนนออกเป็น ส่วน ๆ ดังนี้

1. ส่วนเนื้อเรื่อง [Content]
2. กลวิธีในการเขียน [Style]
3. การรวบรวมความคิดให้เป็นระเบียบ [Organization]
4. ความคิดริเริ่ม [Initiative Idea]

และอื่น ๆ ที่ครูแต่ละคนเห็นความสำคัญ¹²

¹¹ Alfred Schwartze and Stuarde Tiedeman, Evaluating Student Progress in Secondary School (New York: Longmans Green and Co., 1957)

¹² ประกอบ คลอปลอกทุกซ์, "การทดสอบคือเครื่องช่วยการสอน" วิทยานพนธ์
ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2503 หน้า 3

4.1.44 ข้อที่ว่าโรงเรียนของท่านไม่ให้ความสำคัญในการจัดพิมพ์ข้อสอบ เป็นอย่างคี่ เฉพาะในการสอบปลายปีเท่านั้น

สำหรับปัญหาข้อนี้ผู้เขียนคิดว่าถ้าครูไม่ให้ความสำคัญในการพิมพ์ข้อสอบในการทดสอบครั้งย่อย ๆ ควบคู่จะทำให้ครูไม่พร้อมที่จะทดสอบนักเรียนด้วยความสม่ำเสมอ และส่วนมากข้อสอบภาษาอังกฤษก็เป็นข้อสอบแบบปรนัย ย่อมเสียเวลาในการทดสอบแต่ละครั้งมาก ถ้าครูจะต้องเขียนข้อสอบบนกระดานดำ ผลของการทดสอบก็คงได้อย่างไม่เที่ยงตรงนัก โรงเรียนควรจะให้ความร่วมมือกับครูในเรื่องนี้เป็นอย่างคี่

4.1.45 ข้อที่ว่าในการทดสอบวิชาเรียงความภาษาอังกฤษท่านตรวจให้คะแนนตามอำเภอใจ

การเขียนเรียงความอังกฤษของนักเรียนนับได้ว่าเป็นการทำข้อทดสอบแบบอัตนัย ชนิดหนึ่ง และข้อนี้ก็เป็นปัญหาที่การให้คะแนน ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวไว้แล้วในปัญหาข้อที่ 4.1.43

4.1.46 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้คำนึงที่จะใช้ประโยชน์ สั้น ๆ และเข้าใจง่าย ในการถามนักเรียนเพื่อทดสอบการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ

ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะว่านักเรียนจะไม่เข้าใจถ้าครูไม่ได้เตรียมที่จะพูดประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และท้อใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นครูควรใช้ประโยคสั้น ๆ ในการถามนักเรียน ในการออกคำสั่ง ในการฝึกนักเรียนให้พูดหรือให้ฟัง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนจำไปใช้ได้จริง ๆ ควบ

4.1.47 ข้อที่ว่าท่านไม่เห็นความสำคัญ และความจำเป็นที่จะต้องทดสอบส่วนประกอบของภาษา

สิ่งที่ได้กล่าวแล้วว่าการทดสอบจะต้องสัมพันธ์กับการสอน ถ้าครูไม่เห็นความสำคัญ และความจำเป็นที่จะต้องทดสอบส่วนประกอบของภาษาก็แสดงว่าครูไม่ทดสอบส่วนประกอบของภาษา ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่ใกล้เคียงกับปัญหาครูไม่เข้าใจถึงส่วนประกอบของภาษา ครูที่มีปัญหานี้ไม่ได้รับการฝึกฝนมาทางภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ แต่อาจได้รับมอบหมายให้สอนภาษาอังกฤษเพราะความจำเป็นบางประการ จะเห็นว่ามียุอยู่เป็นส่วนน้อยเพียงร้อยละ 7.86

4.1.48 ข้อที่ว่าโรงเรียนของท่านไม่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการจัดพิมพ์ข้อสอบสำหรับการสอบครั้งสำคัญ ๆ เช่น การสอบประจำภาค การสอบกลางปี และการสอบปลายปี

สำหรับข้อนี้ยังเป็นปัญหามากกว่าปัญหาข้อ 1.44 แต่อย่างไรก็ดี เมื่อทางโรงเรียนไม่ได้ให้ความร่วมมือ ก็คงตกเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะแก้ไขปัญหาเรื่องการพิมพ์ข้อสอบนี้เอง

4.1.49 ข้อที่ว่าท่านไม่เคยรวบรวมข้อสอบที่ทำได้สำหรับเป็นข้อสอบหรือเป็นแนวทางของข้อสอบในโอกาสต่อไป

ปัญหาข้อนี้จะสร้างความลำบากใจให้แก่ครูในเวลาใกล้สอบ เพราะจะต้องเร่งรีบออกข้อสอบให้มอยุ่เสมอ อาจทำให้ไม่ได้ข้อสอบที่ดีเท่าที่ควร แต่ครูที่มีปัญหานี้มีอยู่น้อยเพียงร้อยละ 6.43 เท่านั้น

4.1.50 ข้อที่ว่าท่านไม่ชอบให้นักเรียนฝึกเขียนเรียงความภาษาอังกฤษบ่อย ๆ เพราะท่านเมื่อที่จะอ่านเรื่องของนักเรียนซึ่งมีเป็นจำนวนมากในชั้นหนึ่ง ๆ

ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะว่าถ้านักเรียนไม่ได้ฝึกเขียนบ่อย ๆ นักเรียนก็จะไม่ค่อยมีความคิด ไม่ได้ใช้ภาษา ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดี เพราะภาษาเป็นเรื่องของทักษะที่ต้องใช้ตลอดเวลา และทักษะก็ย่อมต้องการฝึกมาก ๆ

4.1.51 ข้อที่ว่าท่านเพิ่งเส่งที่จะทดสอบภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยทางข้อเขียนแต่เพียงอย่างเดียว

ข้อนี้เป็นปัญหาเพราะว่าถ้าครูเพิ่งเส่งการทดสอบข้อเขียนอย่างเดียว จะทำให้การทดสอบไม่สัมพันธ์กับการสอนและไม่เป็นไปตามลักษณะการสอนภาษา

4.1.52 ข้อที่ว่าท่านยินยอมให้นักเรียนส่งสมุดแบบฝึกหัดล่าช้ากว่ากำหนดอยู่เป็นประจำเสมอ

ข้อนี้เป็นปัญหาในกรณีครูถือเอาแบบฝึกหัดเป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบและเป็นปัญหา เช่น เกี่ยวกับการสนับสนุนให้นักเรียนนำแบบฝึกหัดที่เป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบนั้นไปทำค่อที่บ้านและไม่เข้มงวดที่จะให้นักเรียนทุกคนส่งสมุดแบบฝึกหัดพร้อมกันเมื่อหมดชั่วโมง

4.1.53 ข้อที่ว่าท่านไม่ชอบการทดสอบโดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดบ่อย ๆ เพราะท่านไม่มีเวลาตรวจสอบคิให้นักเรียน

ข้อนี้เป็นปัญหา เช่นเดียวกับข้อ 4.1.50

4.1.54 ข้อที่ว่าท่านใช้ชั่วโมงที่ท่านไม่ชอบสอนทำการทดสอบนักเรียน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจากหนังสือเรียนเป็นประจำ

ข้อนี้ก็ เป็นปัญหาเกี่ยวกับการที่ครูไม่ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการทดสอบไว้ให้แน่นอนและเฉพาะเจาะจง และตามปกติแล้ว ครูควรใช้เวลาส่วนใหญ่ไปในการสอนไม่ใช่การทดสอบ

4.1.55 ข้อที่ว่าตลอดทั้งปีการศึกษา ท่านไม่สามารถทดสอบได้ครบถ้วน ทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ

ครูจำเป็นต้องทดสอบได้ครบทั้ง 4 ทักษะ เมื่อสอนครบทั้ง 4 ทักษะโดยสอดคล้องและสัมพันธ์กัน ครูก็ควรจะทดสอบได้ครบตามที่สอน สำหรับปัญหานี้มีเพียงร้อยละ 5 เท่านั้น สาเหตุของครูที่มีปัญหานี้ ผู้เขียนคิดว่าครูคงจะเน้นหนักในทักษะใดทักษะหนึ่งเป็นพิเศษ จึงทำให้ดูเหมือนว่าไม่ได้ทดสอบบางทักษะเลย

4.1.56 ข้อที่ว่าท่านไม่พร้อมที่จะให้ผู้อื่นตรวจสอบของท่านเพราะท่านคิดว่าคนอื่นอาจมีความเห็นไม่ตรงกับท่าน

ครูที่มีปัญหาข้อนี้นั้นอาจเป็น เพราะไม่ได้เตรียมวางและจำกัดขอบเขตของคำตอบกับการให้คะแนนไว้อย่างละเอียดโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคำตอบของข้อสอบแบบอัตนัย

4.1.57 ข้อที่ว่าทั้ง ๆ ที่ท่านไม่มีเวลาพอเพียงในการออกข้อสอบแบบปรนัย แต่โดยเหตุที่ท่านมีความนิยมในแบบทดสอบชนิดนี้ ทำให้ได้เร่งรีบออกข้อสอบอย่างกระตือรือร้น

ข้อนี้เป็นปัญหา เพราะหาโอกาสที่ข้อสอบปรนัยซึ่งออกอย่างกระตือรือร้นจะเป็นข้อที่ดีได้นั้นมีน้อยมาก เพราะฉะนั้น ครูควรจะรวบรวมข้อสอบเก่า ๆ ไว้เป็นแนวทางในการออกข้อสอบคราวต่อ ๆ ไป

4.1.58 ข้อที่ว่าในการทดสอบวิชาเรียงความภาษาอังกฤษนั้น ท่านทดสอบเพียงการใช้ภาษาของนักเรียนเท่านั้น หากไต่ถามถึงความคิด หรือการเรียงลำดับความคิดของนักเรียนในเรื่องนั้นด้วยไม่

ถ้าครูจะทดสอบเพียงการใช้ภาษาของนักเรียนก็ควรทดสอบในวิชาการใช้ภาษา ไม่ใช่ทดสอบการใช้ภาษาอย่างเดียวในวิชาเรียงความอังกฤษ จะเห็นได้ว่าปัญหาของข้อนี้ อยู่ที่วัตถุประสงค์ในการทดสอบของครูนั่นเอง

4.1.59 ข้อที่ว่าท่านไม่ได้ไต่ถามถึงความรักภูมิและจิตใจของคำสั่งทุก ๆ ข้อของข้อสอบ เพราะท่านคิดว่านักเรียนเคยทำอยู่เป็นประจำแล้ว

ข้อสอบที่ดีจะต้องเป็นข้อสอบที่มีคำสั่งที่ชัดเจนเข้าใจง่าย เพราะถ้านักเรียนไม่เข้าใจคำสั่งหรือเข้าใจผิดก็เท่ากับทำข้อนั้นผิดไปทั้งข้อ ครูควรจะเอาใจใส่และระมัดระวังในปัญหาข้อนี้

4.1.60 ข้อที่ว่าท่านเห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่ข้อสอบวิชาต่าง ๆ ในหมวดภาษาอังกฤษ จะต้องผ่านการตรวจแก้ไขของหัวหน้าวิชา ก่อน สำหรับการสอบครั้งสำคัญ ๆ เช่น การสอบประจำภาค การสอบกลางปี และการสอบปลายปี

การที่ข้อสอบจะต้องผ่านการตรวจแก้ไขของหัวหน้าวิชาเสียก่อนนั้นก็เพื่อความเรียบร้อยถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง ข้อผิดพลาดและข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้ที่ทำเองมักจะมองไม่เห็น หัวหน้าวิชาที่จะตรวจจากความเหมาะสม ถูกต้องเพื่อให้เป็นข้อสอบที่สมบูรณ์

4.1.61 ข้อที่ว่าท่านไม่เคยนำข้อสอบมาวิเคราะห์ เพราะท่านไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นของการวิเคราะห์ข้อสอบ

ครูที่มีปัญหานี้แสดงว่ายังไม่มี ความเข้าใจในเรื่องการทดสอบ การสร้างข้อสอบ และการวิเคราะห์ข้อสอบ ข้อนี้เป็นปัญหาเช่นเดียวกับข้อ 4.1.16 และ 4.1.17

4.1.62 ข้อที่ว่าท่านเฉยเมยและไม่กระตือรือร้นที่จะหาวิธีแก้ไขนิสัยของนักเรียนบางจำพวกที่ถือโอกาสไม่ส่งแบบฝึกหัด ซึ่งได้รับอนุญาตให้ไปทำค่อที่บ้านได้

ข้อนี้เป็นปัญหาโดยเฉพาะกับแบบฝึกหัดที่เป็นส่วนหนึ่งของการทดสอบ เช่นเดียวกับปัญหาที่กล่าวไว้ในข้อ 4.1.52

4.1.63 ข้อที่ว่าในการสอบครั้งย่อย ๆ ท่านหลีกเลี่ยงการออกข้อสอบแบบปรนัย เพราะต้องเสียเวลาในการออกข้อสอบมาก

เมื่อจะต้องใช้เวลาในการออกข้อสอบมาก ครูก็ควรเตรียมหาข้อสอบไว้ให้เรียบร้อย แต่เนื่องจากข้อสอบปรนัยเป็นข้อสอบที่สามารถครอบคลุมเนื้อหาวิชาได้มาก ดังที่กล่าวไว้ในข้ออื่นแล้ว ครูจึงไม่ควรหลีกเลี่ยงการใช้ข้อสอบแบบนี้ สำหรับปัญหาในเรื่องต้องใช้เวลามากนั้นถ้าครูได้รวบรวมข้อสอบไว้เป็นแนวทางแล้ว ครูก็จะไม่เสียเวลาในการออกข้อสอบมากนัก

4.1.64 ข้อที่ว่าท่านไม่เคยทดสอบนักเรียนแบบปากเปล่าเลย

ปัญหาข้อนี้มีเพียงร้อยละ 2.14 ปัญหาข้อนี้เป็นเพราะครูบางคนอาจเห็นว่า การทดสอบปากเปล่านั้น เป็นการสิ้นเปลืองเวลาโดยเฉพาะ การทดสอบปากเปล่าแบบไม่เป็นพิธีการ และครูที่สอนโดยการบอกกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ก็คงยังนิยมให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อเขียน แต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ครูบางคนอาจจะไม่ทราบและไม่เข้าใจถึงเทคนิคในการทดสอบปากเปล่า จึงไม่ได้ทำการทดสอบนักเรียน

4.1.65 ข้อที่ว่าท่านไม่ตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ วิธีสอน และการทดสอบว่าจะต้องเกี่ยวข้องกับอย่างใด

ความสัมพันธ์ระหว่างความมุ่งหมาย วิธีสอน และการทดสอบ นี้เป็นหัวใจของการเรียนการสอนไม่ใช่แค่เฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่จำเป็นสำหรับทุก ๆ วิชา และเป็นที่น่าสนใจกว่าครูที่มีปัญหานี้มีน้อยมากเพียงร้อยละ 1.44 แสดงว่าครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ก็ตระหนักถึงความสัมพันธ์ 3 ประการ นี้เป็นอย่างดีแล้ว

4.1.66 ข้อที่ว่าท่านคิดว่าข้อสอบที่หลอกหลวงนักเรียนได้มากที่สุดนั้นเป็นข้อสอบที่ที่สุด

ครั้งที่ใกล้แล้ววาทะสอบทุกข้อควร คงชัด เจนมากกว่ากระจางไม่คมเครือและเป็นข้อสอบที่ทดสอบในสิ่งที่ครูเคยสอนและฝึกแล้ว ปัญหาข้อนี้มีเปอร์เซ็นต์น้อยเพียง 1.44 เท่านั้น

4.1.67 ข้อที่ว่าท่านทดสอบนักเรียนเพียงภาคละหนึ่งครั้งในการสอบประจำภาคและครั้งสุดท้ายในการสอบปลายปีเท่านั้น

สำหรับข้อนี้ครูมีปัญหาไม่น้อยมากเพราะทางกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดคิที่มีคะแนนเก็บ ทำให้ครูต้องทำการทดสอบย่อยหลายครั้งในภาคเรียนหนึ่ง

4.1.68 ข้อที่ว่าเมื่อท่านออกข้อสอบแบบปรนัยไปแล้วท่านไม่ได้กลับมาพิจารณาตรวจและแก้ไขเพื่อความชัดเจน และถูกต้องอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปทดสอบนักเรียน

ข้อนี้อาจเป็นปัญหาในกรณีที่ครูเร่งรีบออกข้อสอบโดยไม่มีเวลาตรวจแก้ไขให้ดีกว่าเพราะถึงเวลาที่จะต้องส่งข้อสอบไปพิมพ์ เพื่อทดสอบนักเรียนตามเวลาที่กำหนดไว้

4.1.69 ข้อที่ว่าเมื่อท่านไม่ตระหนักถึงความสัมพันธ์ในความมุ่งหมายของการเรียนการสอน วิธีสอน และการทดสอบ ท่านจึงไม่เห็นความจำเป็นที่จะหยิบยกเอาปัญหา [difficulties] ของนักเรียนไทยขึ้นมาทดสอบในการทดสอบแต่ละครั้ง

สำหรับปัญหาข้อนี้เป็นปัญหาที่มีเปอร์เซ็นต์น้อยที่สุดในปัญหาทั้งหมด 70 ข้อในแบบสอบถาม คือ เพียงร้อยละ 0.71 เท่านั้น ปัญหาข้อนี้ควรจะมีเปอร์เซ็นต์ที่ตอบว่าเป็นปัญหา มากพอ ๆ กับข้อ 4.1.23 แต่ทั้งนี้เนื่องจากความบกพร่องในการพิมพ์แบบสอบถาม โดยเฉพาะข้อนี้พิมพ์ไม่ชัดเจน จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ครูไม่สนใจอ่านแบบสอบถามข้อนี้ทำให้ดูเหมือนว่าครูมีปัญหาในข้อนี้ไม่น้อย

4.1.70 ข้อที่ว่าในการตรวจข้อสอบปรนัย ท่านไม่เคยทำค่าเฉลี่ยอย่างถูกต้องไว้สำหรับข้อสอบทุกข้อในแต่ละครั้ง

เป็นที่น่าสังเกตว่าข้อนี้ไม่มีครูแม้แต่หนึ่งคนที่ตอบว่าเป็นปัญหา ทั้งนี้เพราะเวลาตรวจครูต้องตรวจข้อสอบปรนัย จากค่าเฉลี่ยเสมอเพื่อความรวดเร็ว

สรุปได้ว่าปัญหาทั้ง 70 ข้อในแบบสอบถามนี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวครูเป็นส่วนใหญ่ มีจำนวนถึง 64 ข้อ ซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวกับความรู้และเทคนิคต่าง ๆ ของครูในการทดสอบทั้งสิ้น ส่วนปัญหาที่เหลืออีก 6 ข้อ นั้น เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเสีย 3 ข้อ ได้แก่เรื่องที่โรงเรียนไม่ให้ความสะดวกในการจัดพิมพ์ข้อสอบ และห้องสอบคับแคบเกินไปทำให้เกิดการทุจริตได้ง่าย ในการสอบโดยเฉพาะการทดสอบแบบปรนัย นอกจากนั้นก็ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนอีก 3 ข้อ ได้แก่ ปัญหาที่นักเรียนไม่ร่วมมือโดยไม่เอาใจใส่ทบทวนบทเรียนมากก่อนสอบ และนักเรียนมีระดับสติปัญญา ความสามารถแตกต่างกันมากในชั้นหนึ่ง ๆ

นอกจากนี้ยังมีปัญหาที่ผู้เขียนเปิดโอกาสให้ครูภาษาอังกฤษเขียนมาในวิชาต่าง ๆ ดังนี้

ก. วิชาความเข้าใจภาษาอังกฤษ [Comprehension] สำหรับวิชานี้มีครูสนใจเขียนปัญหามากกว่าวิชาอื่น ๆ คือ ร้อยละ 70.27 ปัญหาที่มีเปอร์เซ็นต์มากที่สุดในวิชานี้คือ ครูมีความลำบากในการหาเนื้อเรื่องที่เหมาะสม เป็นปัญหาถึงร้อยละ 57.69 นอกจากนี้ก็มีปัญหาเรื่องความสะดวกในการพิมพ์ ครูมีเทคนิคในการออกข้อสอบน้อย และการใช้เวลาในการออกข้อสอบ ส่วนปัญหาอื่น ๆ นั้นเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนทั้งสิ้น และมีปัญหาข้อหนึ่งที่ว่านักเรียนแปลศัพท์ไม่ค่อยได้ แสดงว่าในการทดสอบครูก็ยังมุ่งการแปลอยู่ ปัญหานี้มีร้อยละ 15.38

ข. วิธีการฟัง การพูด [Aural - Oral] วิชานี้มีครูสนใจเขียนปัญหามากเป็นที่สองรองจากวิชาความเข้าใจภาษาอังกฤษ คือ ร้อยละ 51.35 ปัญหาที่มีเปอร์เซ็นต์มากที่สุดในวิชานี้คือร้อยละ 21.05 ได้แก่โอกาสที่จะให้นักเรียนทุกคนร่วมบทเรียนเป็นรายบุคคลในแต่ละชั่วโมงนั้นมีน้อยมาก เพราะมีนักเรียนมากในชั้นหนึ่ง ๆ สำหรับปัญหาข้ออื่น ๆ ในการทดสอบวิชานี้ก็เหมือน ๆ กับปัญหาในการสอน เช่น นักเรียนออกเสียงคำไม่ชัด การตอบปากเปล่านักเรียนมักไม่ตอบเต็มประโยคและไม่ถูกไวยากรณ์ นักเรียนเมื่อการตอบทีละคน เป็นต้น

ค. วิชาการใช้ภาษาอังกฤษ [Expression] มีครูสนใจเขียนปัญหาในวิชานี้รองลงมาจากการฟัง การพูด คือ ร้อยละ 43.24 ปัญหาที่มีเปอร์เซ็นต์มากที่สุดในวิชานี้คือ ร้อยละ 46.88 ได้แก่ปัญหา ในการออกข้อสอบได้ไม่ครอบคลุม เพราะมีเนื้อหามาก

ซึ่งเป็นปัญหาในเรื่องข้อสอบ ส่วนปัญหาข้ออื่น ๆ นั้นเกี่ยวกับตัวนักเรียนเป็นส่วนมากเกือบทุกข้อ

๔. วิชาวรรณคดีอังกฤษ [Literature] หรือความรู้เกี่ยวกับหนังสือที่กำหนดให้เรียน มีครูสนใจปัญหาในวิชานี้มาร้อยละ 40.54 ปัญหาที่มีเปอร์เซ็นต์มากที่สุดในวิชานี้คือ ร้อยละ 56.66 ใ้แก่ปัญหาเรื่อง เนื้อหาจากหนังสือของกระทรวงนั้นไม่เหมาะสมที่จะเอามาใช้ในวิชาวรรณคดีอังกฤษ ทั้งนี้เพราะเรื่องราวไม่คึกคักกัน ไม่น่าสนใจ และยากแก่การจำ ส่วนปัญหาข้ออื่น ๆ ที่มีเปอร์เซ็นต์รองลงมา ก็ใ้แก่ครูออกข้อสอบใ้ไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด และส่วนใหญของปัญหาข้ออื่น ๆ ก็จะมีเกี่ยวกับนักเรียนเช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ

๕. สำหรับปัญหาอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากปัญหาในวิชาต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว มีครูเขียนปัญหาในข้อนี้มาร้อยละ 29.73 และปัญหาที่มีเปอร์เซ็นต์มากที่สุด คือ ร้อยละ 22.73 ใ้แก่ปัญหาที่นักเรียนไม่พยายามใ้ภาษาอังกฤษใ้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง นอกจากนั้นก็ใ้เป็นปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนเป็นส่วนมากอีกเช่นกัน เช่น การเอาใ้ใจใ้ของนักเรียนมีน้อยมาก นักเรียนมีทัศนคติไม่คื้ต่อภาษาอังกฤษ นักเรียนมักจำศัพท์ต่าง ๆ ไม่คื้ เป็นต้น

จากปัญหาต่าง ๆ ดังที่ใ้กล่าวแล้วจะเห็นว่าเมื่อพูดถึงปัญหาจะใ้เป็นปัญหาในการสอนก็คื้ ปัญหาในการทดสอบก็คื้ ครูจะมุ่งไปที่ตัวนักเรียนเสียเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่มีเพียงส่วนน้อยที่จะหันมาพิจารณาตัวครูเอง และหันมาพิจารณาขอบกพร่องของข้อทดสอบต่าง ๆ

4. 2. ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์ครูภาษาอังกฤษที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 ในโรงเรียนต่าง ๆ จำนวน 14 โรงเรียน ผลปรากฏว่าไม่มีโรงเรียนใ้เลยที่ใ้ใ้ทำการวิเคราะห์ข้อสอบที่สอบไปแล้ว โดยเหตุผลว่าไม่มีเวลาพอที่จะวิเคราะห์ เพราะการวิเคราะห์ข้อสอบต้องใ้เวลานาน และเหตุผลอื่นก็คื้ ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องวิเคราะห์ข้อสอบ เพราะมีการออกข้อสอบกันใหม่ทุกครั้งใ้สอบ สำหรับข้อใ้ที่นักเรียนทำผิดกันมากก็อาจนำมาออกใ้ใหม่อีก โดยไม่คื้พิจารณาและหาเหตุผลว่าทำไมนักเรียนจึงทำกันไม่คื้มาก

นอกจากนี้ปรากฏว่าไม่มีโรงเรียนใ้เลยที่ใ้ขอปรกณีในการทดสอบเพราะเห็นว่าไม่จำเป็น และเปลืองเวลา แม้ว่าครูเหล่านั้นจะเข้าใจว่าขอปรกณีบางอย่างก็สามารถช่วยใ้ในการทดสอบใ้คื้ เช่นเดียวกันใ้ในการสอน

ในค่านวีสอน และการทดสอบก็ปรากฏว่าโรงเรียนส่วนมากยังคงใช้การสอน โดยเน้นการแปลและการจำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ส่วนเรื่องเสียงนั้นส่วนมากไม่ค่อยได้ทำการ ทดสอบ เพียงแต่สอนเท่านั้น

จะเห็นได้ว่าครูภาษาอังกฤษส่วนมากไม่ได้คำนึงว่านักเรียนจะนำภาษาไปใช้ได้ หรือไม่ว่าเป็นเรื่องสำคัญ แต่จะคำนึงถึงการใส่เนื้อหาวิชาให้นักเรียนจำมาก ๆ ประกอบ กับที่ได้กำหนดไว้มากในหลักสูตร ทำให้ครูของโรงเรียนสอน และโอกาสของนักเรียนที่จะได้ฝึกนั้นก็ไม่ได้มีมากเท่าที่ควร

สรุปได้ว่าจากแบบสอบถามที่ดี จากการสัมภาษณ์ที่ดี ครูเป็นบุคคลที่มีบทบาทและมีปัญหามากในเรื่องการทดสอบ ปัญหาที่เห็นได้ชัดประการหนึ่งคือครูบางคนทราบและเข้าใจถึงหลักการอันถูกต้องของการทดสอบเป็นอย่างดี ซึ่งเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม จากการสัมภาษณ์ ปรากฏว่าครูเหล่านั้นไม่ได้ปฏิบัติตามที่ครูและเข้าใจ ยกตัวอย่างเช่นการวิเคราะห์ข้อสอบ ครูทราบจากการวิเคราะห์ข้อสอบนั้นก็มีประโยชน์หลายประการ แต่จากการสัมภาษณ์ ครูที่สอนภาษาอังกฤษ ปรากฏว่าไม่ได้ทำการวิเคราะห์ ข้อสอบกันเลยทีเดียวทั้งที่ครูบางคนได้ตอบในแบบสอบถามว่ารู้ทั้งประโยชน์และเข้าใจในวิธีการ นอกจากนี้ครูทราบและเข้าใจว่าการทดสอบภาษานั้นจะทดสอบส่วนประกอบของภาษาซึ่งผู้เขียนได้ขอมูลจากการตอบแบบสอบถามของครู แต่จากการสัมภาษณ์ครูให้สัมภาษณ์ว่าการทดสอบในค่านเสียงนั้นไม่จำเป็น และสำคัญเท่ากับการทดสอบค่านไวยากรณ์ จึงไม่ค่อยได้ทำการทดสอบค่านเสียง ๆ ที่ครูทราบว่าควรจะทดสอบค่านเสียงเท่า ๆ กับค่านไวยากรณ์ และศัพท์ ทั้งนี้ เป็นต้น ดังนั้น ถ้าครูที่สอนภาษาอังกฤษทั้งหลาย จะพยายามปฏิบัติให้ถูกต้องได้มากเท่าใด การเรียนการสอนตลอดจนการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษก็จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเท่านั้น

4. 3. การอภิปรายข้อมูลจากตัวอย่างข้อสอบ

4. 3.1 จากข้อสอบต่าง ๆ ทั้งที่เป็นข้อสอบที่ใช้ในการทดสอบแบบเป็นทางการ [formal] และไม่เป็นทางการ [informal] นั้นพบว่าส่วนมากจะมีปัญหาในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะข้อสอบภาษาอังกฤษซึ่งส่วนมากใช้ข้อสอบแบบปรนัย จะกล่าวถึงข้อผิดพลาดอันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในข้อสอบแบบปรนัยชนิดต่าง ๆ ได้แก่

4.3.1.1 ขอสอบแบบถูกผิด [True - False]
 ขอสอบแบบนี้มักได้แก่

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับ

ก. ข้อความให้นักเรียนใส่เครื่องหมายถูกผิดนั้นผิดหรือถูกอย่างเห็นได้ชัดเจน เช่นการเติมคำว่า not ลงไปในประโยคที่ถูก สำหรับประโยคที่ถูกก็ได้คัดออกมาจากเนื้อเรื่องที่ให้อ่าน นักเรียนจะทำไถ่อย่างไร เช่น ข้อความในเรื่องมีว่า

At noon a poor man tied his horse to a tree, and sat down to eat his meal. A rich man came along and tied his horse to the same tree.....

ประโยคที่ให้นักเรียนใส่เครื่องหมายถูกผิดคือ

1. The poor man tied his horse to a tree, and sat down to eat his meal.
2. The rich man did not tie his horse to the same tree.

การหาประโยคดังกล่าวนี้ทำไถ่อย่างไรและรวดเร็ว จึงเป็นปัญหาที่มักเกิดขึ้นกับครูที่เรารับออกข้อสอบ การหาประโยคถูกผิดนี้ครูควรจะต้องคำนึงถึงความมุ่งหมายในการทดสอบแล้วใช้ความระมัดระวัง และความรอบคอบ เพื่อให้ประโยคเหล่านั้นชัดเจน ไม่มีความหมายเป็นสองนัย และครูควรจะเปลี่ยนแปลงคำเสียใหม่แต่ยังคงให้มีความหมายเหมือนเดิม ไม่ควรให้เห็นสิ่งที่ถูกหรือผิดชัดเจนเกินไป ตัวอย่างข้อสอบข้างบนนั้นอาจจะเปลี่ยนเสียใหม่ให้ดีขึ้นเป็น

1. The poor man tied his horse to a tree and had his lunch.
2. The rich man was the first one who tied his horse to the tree.

ข. ความชัดเจนของคำสั่งสำหรับข้อสอบแบบถูกผิด ตัวอย่างคำสั่งที่ไม่ชัดเจน-
 เช่น Read the passage and check whether each sentence is right or
 wrong สำหรับปัญหานี้เพื่อความสะดวกในการตรวจ ครูควรกำหนดให้เฉพาะเจาะจงว่าจะ
 ให้นักเรียนใส่ตัวอักษร T, F หรือ W, R หรือเครื่องหมาย ✓ X อย่าง
 ใดอย่างหนึ่งในที่ ๆ กำหนดให้

4. 3. 12 ข้อสอบแบบเลือกคำตอบที่ถูกต้องหรือดีที่สุด [Multiple Choice]
 ปัญหาที่มักเกิดขึ้นเสมอสำหรับ ข้อสอบแบบนี้ได้แก่

ก. ข้อเลือก [Choice] ไม่เหมาะสมผิดหรือถูก เกินขีดเกินไป ครูนึก
 อะไรก็ได้ใส่เป็นข้อเลือก เช่น

"Hung" is a past form of verb to

- a) sing.
- b) hang.
- c) bear.

สำหรับปัญหานี้ครูควรจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสม และความคล้ายคลึงของข้อ
 เลือกให้เป็นไปในค่านี้อันหนึ่ง เช่น ข้อเลือกอาจจะใกล้เคียงกันในค่านี้อันหนึ่ง
 ความหมาย คำนึงเสียง เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนที่รู้อะไรจริง ๆ จึงจะเลือกข้อที่
 ถูกได้ สำหรับตัวอย่างข้อสอบข้างบนควรเป็น

"Hung" is a past form of verb to

- a) hunt.
- b) hang.
- c.) hear.

ข. ในแต่ละตอนข้อเลือกของแต่ละข้อไม่เท่ากัน บางข้อมี 3 บางข้อมี 4 แลวแต่ว่าจะคิดข้อเลือกที่เหมาะสมใดเท่าใด สำหรับปัญหาข้อนี้ครูควรหาข้อเลือกให้ มีเท่ากัน

ค. ในกรณีที่กำลังให้เลือกตอบข้อที่เหมาะสมที่สุดเพียงข้อเดียวมักจะมีปัญหา ถ้าข้อเลือกมากกว่าหนึ่งข้อ เช่น

She is fond of _____.

- a) Swimming.
- b) to swim.
- c) you.

จะเห็นว่าข้อ a และ ข้อ c เป็นคำตอบที่เหมาะสมที่สุดทั้ง 2 ข้อ ครูจึงควรเปลี่ยนข้อเลือกเหล่านั้น ให้เหลือเป็นข้อที่เหมาะสมที่สุดเพียงข้อเดียว

4. 3. 1. 3 ข้อสอบแบบเติมคำในช่องว่าง

ก. มีปัญหาเกี่ยวกับการเว้นช่องว่าง ทำให้นักเรียนเข้าใจ ผิด ได้ เช่น

1. Wanna is taller _____ Som.
2. I want to drink _____ coffee.
3. Is it raining ? No, it _____ .

ในกรณีเช่นนี้ช่องว่างที่เว้นไว้ให้นักเรียนเติมนั้นควรขีดไว้เป็นเส้นเดี่ยวตลอด เช่น Wanna is taller _____ som. หรือถ้าครูต้องการจะให้เติมเป็น คำ ๆ ก็ควรจะขีดเส้นไว้ให้พอกับจำนวนคำที่ต้องการให้เติม เช่น

1. Wanna is taller _____ Som.
2. I want to drink _____ coffee.
3. Is it raining ? Yes, it _____.

ข. ปัญหาการเติม tense ลงในช่องว่างของแต่ละประโยค -
ซึ่งประโยคนั้นอาจใช้ไวยากรณ์หลาย tense เช่น

1. He _____ lunch there. [eat]
2. A boy _____ in bed. [sleep]

ในเรื่องการทดสอบ tense นี้ ครูควรทดสอบในบริบท [context] เพื่อให้ นักเรียน ได้เห็นใจความอื่น ๆ ด้วย เพื่อช่วยให้นักเรียนเลือกใช้ tense ได้ถูกยิ่งขึ้น หรือมีฉันทันทีในแต่ละประโยคนั้นก็ควรมีคำที่แสดง tense อยู่ด้วย เพื่อให้มีการจำกัดลงไปเช่น

1. Yesterday he _____ lunch there. [eat]
2. While a boy _____ in bed [sleep] the doctor came.

4.3.2. ปัญหาของข้อสอบที่เกิดจากการทดสอบที่ไม่ตรงกับจุดมุ่งหมาย เช่น จะทดสอบการฟังความเข้าใจ [Aural Comprehension] แต่ให้นักเรียนอ่านออกเสียง ครูแก่เสียงที่นักเรียนอ่านผิด แล้วให้นักเรียนตอบคำถาม ซึ่งไม่ตรงกับจุดมุ่งหมาย ถ้าจะทดสอบการฟังความเข้าใจ ครูควรพูดหรืออ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง แล้วถามคำถาม หรือถ้าจะทดสอบว่านักเรียนอ่านคำศัพท์ต่าง ๆ ถูกต้องหรือไม่ ก็ควรให้นักเรียนอ่านไม่ใช่ให้นักเรียนสะกดคำศัพท์นั้น ๆ หรือจะทดสอบไวยากรณ์ แต่ให้นักเรียนหาคำตรงกันข้าม ซึ่งไม่ตรงกับจุดมุ่งหมาย ปัญหานี้เกิดขึ้นเสมอทั้งในการทดสอบแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ เพราะครูมักไม่ค่อยนึกถึงจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจงของการทดสอบแต่ละครั้ง

4.3.3 ปัญหาที่เกิดจากการที่นักเรียนไม่เข้าใจคำสั่งของข้อสอบโดยทั่วไป เพราะบางทีคำสั่งของข้อสอบสั้นไปบ้าง ยาวไปบ้าง ไม่ชัดเจนและไม่รัดกุม ซึ่งอาจทำให้นักเรียนไม่เข้าใจคำสั่งหรืออาจเข้าใจผิดได้เช่น

Make sentences using the comparative and superlative

1. an elephant, a dog, a rat, [big]
 - a)
 - b)

2. a mile, a kilometre, a foot [long]

a)

b)

นักเรียนอาจจะไม่เข้าใจว่ามี 3 คำ แต่ทำไมเว้นที่ว่างสำหรับเขียน 2 ประโยค สำหรับปัญหาที่นักเรียนอาจจะเกิดเข้าใจผิดขึ้นได้นั้น ครูควรจะหาไว้ให้ดูเป็นตัวอย่างสักหนึ่ง

ขอ เช่น Example :-

Sri is 12 years old. Wanna is 8 years old.

Suda is 10 years old. (young)

a.) Suda is younger than Sri.

b.) Wanna is the youngest.

ในบางกรณีคำสั่งของข้อสอบจะเป็นภาษาไทยก็ได้

จะเห็นได้ว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากข้อสอบนี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้เสมอถ้าครูรีบร้อน และไม่ระมัดระวังในการออกข้อสอบ ดังนั้น ครูควรวางจุดมุ่งหมายเฉพาะไว้ใน การทดสอบแต่ละ ครั้ง แม้ว่าจะเป็นการสอบแบบไม่เป็นทางการก็ตาม แล้วจึงเลือกแบบทดสอบที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ และพยายามหลีกเลี่ยงปัญหาต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว